

Henrich Fačkovec, 28 rokov, Nitra

Dievča so srdcovou arytmiou

Vždy som sa veľmi hanbil osloviť nejaké dievča. A to aj v prípade, ak som s tým dievčaťom chodil; čo sa ale stalo len raz a nakrátko. Potom sa však objavila Miriam – nižšia červenovláska kyprejšej postavy s prenikavými bledomodrými očami, bývajúca na druhom konci mesta.

Narazili sme na seba náhodne, v jednej diskusii pod facebookovým príspevkom o genocíde severoamerických Indiánov a neskôr mi sama od seba napísala správu cez Messenger. Naša online komunikácia spontánne pokračovala a od skalpovania Irokézov a Algonkinov sme sa dostali k budhizmu, novinkám z *Netflixu* a ideálnym receptom na bolonskú omáčku. Onedlho mi navrhla, či niekedy nedáme kávu. Bez väčšieho váhania som súhlasil. Takáto príležitosť sa mi predsa len naskytá zriedka a celkom som sa na to stretnutie tešil.

No keď skutočne nastal onen deň, náhle ma prepadla extrémna úzkosť. Usúdil som, že bude dobrý nápad dať si niekoľko Xanaxov na utlmenie. V kaviarni som si ale uvedomil, že som si tých tabletiiek vzal o niečo viac ako by bolo vhodné; a sedel som oproti Miriam v kondícii pripomínajúcej niečo medzi bdelou kómou a následkami mozgovej príhody. Ona popritom hodinu a pol nepretržite rozprávala.

„Ty si tak pozorný, Arnold, vieš človeka vypočúť,“ rozplývala sa. „Iných chlapcov väčšinou moje zdravotné problémy nezaujímali, ale ty...“ dodala, nešikovne dojedajúc druhé tiramisu, „ty si úplne iný“.

Ja som sa s minimálnym možným zapojením mimických svalov pokúsil o úsmev.

„Si najmilší chlapec, akého som kedy stretla. Dúfam, že sa ešte uvidíme,“ pokračovala, napriek tomu, že som počas celej schôdzky prakticky neprehovoril. Zato som sa dozvedal dačo o tom, že bola skautka a trpí srdcovou arytmiou.

Jej pranie sa naplnilo a o niekoľko dní sme sa zišli opäť. Tentoraz som to dokonca zvládol bez Xanaxov. Po dlhšej prechádzke sa mi zrejme snažila naznačiť, že by ešte išla ku mne. Lenže ja som akosi nikdy nevedel čítať tieto ženské signály. A tak sme sa, potom ako ma odprevadila po vchodové dvere môjho bytu, iba rozlúčili.

„Vieš čo sa mi na tebe strašne páči? Že na to proste netlačíš a nechávaš tomu postupný priebeh,“ napísala mi ešte v ten večer na Facebooku.

O pár dní mi priamočiaro navrhla, že by ku mne rada prišla na nejaký film. Neprotestoval som. Povedal som si, že zachladím fľašku Veltlínskeho zeleného a uvidíme čo z toho celého vznikne; nemal som však v úmysle vybehnúť na ňu ako jeleň v ruji. Klamal by som, keby tvrdím, že som nikdy predtým – okrem toho jedného kratučkého vzťahu – nič so žiadnym dievčaťom nemal alebo sa nepokúšal mať... Zväčša to ale skončilo neúspechom a tak som sa zaprisahal, že sa do niečoho takého pustím už iba v prípade, ak budem stopercentne presvedčený, že aj druhá strana má záujem.

Moje posledné rande bolo pred vyše rokom, keď som mal čerstvých dvadsaťtri, so spolužiačkou Luciou počas beanie. Niečo sme popili a vzal som ju v nočnej hodine na prechádzku. Krátko nato, ako sme si ľahli pod strom s cieľom pozorovať hviezdy a ja som otvoril debatu o epikureizme, sa však Lucia letargicky pretočila na bok a vo forme úhladnej kôpky zo seba vyvrátila Znojenské pečené s tarhoňou, ktoré sme v ten deň mali na obed. Napriek tomu, že kúsiky zvratkov na brade jej na sexappeale príliš neubrali, nič z toho napokon nevzišlo. Či existovala súvislosť medzi mojím výkladom antickej filozofie a Luciinou bezprostrednou telesnou reakciou, je mi dodnes záhadou.

S Miriam to bolo jednoznačne iné. Pozeranie *Zelenej míle* pri víne a čipsoch, jemne sa opierajúc ramenami jeden o druhého, bolo viac než príjemné. Bol to jeden z momentov, kedy som si uvedomoval, ako dobre som spravil, keď som sa pred rokom odsťahoval od rodičov. Keď si ku koncu toho dlhého filmu vyzliekla tričko a vzápätí aj podprsenu rýchlosťou, ktorá by nepochybne ašpirovala na olympijský rekord (ak by takáto disciplína existovala), a následne sa mi s vervou zahryzla do krku, začal som v hypotetickej rovine uvažovať, že možno má o niečo záujem. Po niekoľkominútovom procese značkovania môjho krku som pochopil, že nastal správny čas.

Zakrátko sa však ukázalo, že okrem záujmu, má aj vcelku netradičné požiadavky. Z ruksaku vytiahla špagáty a niekoľko, pre mňa pomerne neznámych, kožených predmetov. Nástojila na tom, že ma chce priviazať o posteľ. Nechcel som kaziť atmosféru a tak som na nápad pristal. Miriam, odetá iba v ponožkách a tangách, ma pedantnými uzlami – bolo poznať, že je bývalá skautka – uviazala o moju širokú posteľ (stošesťdesiatku), zastrela žalúzie a ešte narýchlo odbehla do kúpeľne kvôli posledným úpravám. Aj keď to samozrejme nebolo nutné, reflexne za sebou zamkla dvere; čo by vôbec nevadilo, keby sa jej kľúčik v návale hormónov nezlomil v zámku a nezostala tak v kúpeľni uväznená.

„Zlatičko, to sa zaseklo, bože, čo mám robiť?!“ zakričala nepokojne, mixujúc dvermi.

„Skús trošku viac potiahnuť za kľučku, anjelik,“ zamumlal som cez koženú masku psa, ktorú mi predtým stihla nasadiť.

„Nejde tooo!“ hysterčila.

„Zostal vo vnútri?“ chcel som sa bližšie informovať na problém s kľúčom.

Bolo asi trištvrte na deväť večer. V tom niekto nečakane zazvonil.

Kto to, sakra, môže byť o takejto hodine, preblyso mi hlavou. Bývam na vyvýšenom prízemí a okno na spálni, kde som ležal, bolo otvorené na vetračku; chvíľu na to, ako sme stíchli a nereagovali na zvonenie, sa spod neho ozval hlas mojej matky: „Arny, čo spíš? Mám tu pre teba vyprázaný karfiol na zajtra, otvor!“ Hlas z vonku muselo byť jasne počuť aj v zamknutej kúpeľni, ktorá je oproti mojej spálni a tak Miriam tiež hneď pochopila, že ideálne bude naďalej zachovať hrobové ticho. Keďže vonku už vládlo jemné prítmie, dalo sa poľahky rozoznať, že mi v izbe svieti malá lampa.

„Zasa spíš pri zapnutom svetle? Vieš koľko budeš platiť?“ pokračovala mama.

Do toho sa náhle pridala druhý hlas: „Arnoldko, nestalo sa ti nič?“ Bola to moja starká. Vtedy som si spomenul, že sa museli vracieť z rodinnej oslavy, z ktorej som sa vyhovoriť s tým, že mám zažívacie problémy – keďže som už bol dohodnutý s Miriam a tak či tak sa mi nechcelo sedieť hodiny pri chlebičkoch a počúvať reči o tom, akí drahí sú zubári. Druhá vec, ktorú som si počas mlčania v posteli uvedomil, bola, že možno nebudú pod oknom stáť samy.

„Ježiš, len či sa mu niečo nestalo, keď ani telefón nedvíha,“ panikárila ďalej stará mama.

Otec situáciu upokojoval: „Bude iba na záchode, dneska mu bolo zle od žalúdka.“

„Hádam to nebude voľačo horšie a dával si na to niečo?“ pýtala sa v pozadí prateta Juliana.

„On vie, že si má dať čierne uhlie, keď ho bolí bruško,“ rozcítla sa mama.

Do vravy uprostred sídliskového šera, pol metra pod mojím parapetom, sa po chvíli zapojili i ďalší členovia rodiny.

„Však ale to on mal od malička... tie hnačky, že?“ zaznelo vážnym tónom od uja z Lozorna.

„Ale už to má menej, to bolo aj psychologického pôvodu, veď sme zato chodili na tie sedenia s ním,“ vysvetlila moja matka do ticha jemne podfarbeného monotónnym cvrkotom cvrčkov.

Opäť sa ustarosteným tónom pridala aj starká: „Moje zlaté.“ Pričom som si veľmi jasne vedel vizualizovať jej zalamovanie rukami.

„Jak keď sa posral v tom lietadle,“ pripojil sa zrazu zvesela aj podnapitý strýko.

„Ježiš, Milan, prestaň! Tu pod oknami...“ zahriakla ho pohotovo teta Bea.

Zo strachu čo všetko by ešte v tomto rozhovore mohlo nasledovať, som sa rozhodol ozvať. „Kľud! Som v pohode! Príd' zajtra!“ zakričal som rázne spoza masky, odetý v atypickom latexovom vybíjanom postroji navlečenom na mojom nahom tele, s rukami a nohami natiahnutými k štyrom rohom postele, ako vo filme o exorcizme.

„Arny, Arny, čo robíš? Necítiš sa zle? Otvor nám,“ reagovala pohotovo mama.

Skôr ako som stihol odpovedať, sa z kúpeľne nevýrazným zadýchaným hlasom ozvalo: „Arnold, prosím ťa, prosím ťa..., ja odpadnem.“ Miriaminej srdcovej arytmii táto stresujúca udalosť zjavne neprospera a zdalo sa, že má problémy.

„Kto je tam?“

„Čo to bolo?“

„To ide od Arnyho?“ zintenzívnela debata v dave mojich príbuzných, okupujúcich priestor pod pootvoreným oknom.

„Je u mňa kamarátka, ale to bude v pohode, len choďte teraz preč!“ kričal som.

Mama nezaváhala a spustila: „Arny, kto to je? Ty máš frajerku?“

„Odkiaľ sa poznáte?“ a „Čo to tam robíte?“ znelo od pratety a starkej naraz.

„Veď už má na to vek,“ pyšne dodal starý otec.

„A kam chodí do školy?“ pripojila sa krstná.

„No! A vy, že sa bojí dievčieniec! Kdeže, fičúr je to!“ doplnil, šibalsky sa smejúc, strýko Milan a ja som sa počas toho celého stále zúfalo snažil vyslobodiť zo zovretia precíznych námorníckych uzlov.

„Arnyyy! Aaach!“ zaznelo dlhým stonavým tónom z kúpeľne počas prudkého búšenia do drevených dverí, ktoré sa Miriam v zúfalstve pokúšala vyraziť.

„No teda! To je môj chlapec!“ konštatoval hrdo spod okna otec.

Prerušil ho pohoršený ženský hlas, patriaci okolooidúcej susede. „Aspoň mohli zavrieť tú vetračku,“ šomrala.

Ako ťažkopádne stonanie pokračovalo, armáda mojich rodinných príslušníkov konečne pochopila, že nie je ideálny čas na návštevu.

„Nechajte ich,“ utišovali zhodne a sprisahanecky otec a strýko ženskú časť osadenstva.

Nato mama zavelila: „Nebudeme rušiť, Arny, ten karfiol ti prinesieme zajtra, dobre? Ideme a dajte si pozor,“ a rodina sa pobrala do áut.

Konečne zmizli, vydýchol som si. No skôr než som stihol opäť prehovoriť na Miriam, sa z kúpeľne ozvala ohlušujúca tupá rana, po ktorej zavládlo ticho. V tom istom momente som si našťastie spomenul, že mám v mobile aj vytáčanie hlasom. Zavolať som dobrému kamarátovi Samovi, ktorému som vysvetlil, kde je schovaný náhradný kľúč od bytu. Prišiel

o pätnásť minút a hneď sa mu podarilo otvoriť aj dvere do kúpeľne, kde v bezvedomí ležala moja obnažená nádejná milenka. Rýchlo zavolať sanitku a medzitým ma rozviazal. Na otázky nebol čas.

Miriam sa – chvalabohu – podarilo zachrániť, no keď pri záchvate omdlela, pomerne silno si udrela hlavu o moju kúpeľňovú skrinku z borovicového masívu, v dôsledku čoho natrvalo stratila pamäť.

Neskôr sa mi jej stopa rozplynula. Na Facebooku sa už neobjavovala a v meste som na ňu odvtedy nikdy nenatrafil – a vlastne, aj tak by som sa ju asi hanbil osloviť. Čo s ňou je dnes, nemám šajnu. Od jedného nie úplne naj dôveryhodnejšieho zdroja som započul, že robí go-go tanečnicu v ktorej si zapadnutej štvrti Amsterdamu. Iný, o nič viac spoľahlivejší prameň, zasa tvrdí, že vstúpila do Rádu klarisiek, kde prijala rehoľné meno Egídia a odišla pomáhať migrantom na ostrov Lesbos. Nevieť kde je pravda, ale asi niekde uprostred.

Môj život sa zakrátko vrátil do starých koľají. Akurát mama mi, vždy keď chce priniesť nejaké jedlo, volá dopredu.